This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google books

https://books.google.com

This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google books

https://books.google.com

PN
818
T42
no.34

UC-NRLF
$B 449 608

Testi romanzi

Digitized by Google

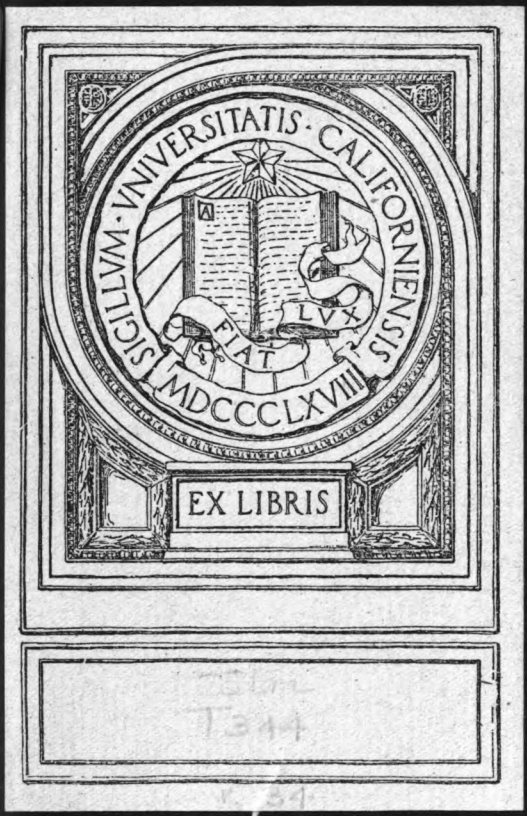
SIGILLVM · VNIVERSITATIS · CALIFORNIENSIS
FIAT LVX
MDCCCLXVIII
EX LIBRIS

TESTI ROMANZI

PER USO DELLE SCUOLE

A CURA DI E. MONACI

N.° 34

UNIV. CALIF.

DELL' ANTICA VERSIONE CATALANA del DECAMERON,

brani scelti da RAMÓN D'ALÓS *

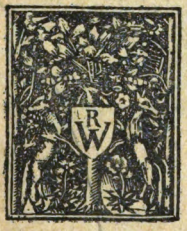

ROMA

ERMANNO LOESCHER & C.°

(W. REGENBERG)

. M . D . CCCC . XV .

Digitized by Google

AVVERTENZA

Scopo di queste edizioni è agevolare nelle scuole la circolazione di testi altrimenti poco accessibili per il prezzo o la rarità dei volumi in cui vennero a luce. La lezione di ciascun testo è data soltanto come provvisoria; da bastare cioè allo studente per prenderne cognizione, e per valersene quando dovesse coordinarvi un apparato critico. Si omettono tutte le illustrazioni che sieno di competenza degli insegnanti; ma, quando si trovi opportuno, si aggiungeranno brevi prospetti grammaticali e glossarj.

E. M.

Perugia, 1915 — Unione Tip. Coop.

Digitized by Google

DELL' ANTICA VERSIONE CATALANA del DECAMERON

brani scelti da RAMÓN D'ALÓS *

ROMA
ERMANNO LOESCHER & C.°
(W. REGENBERG)
. M . D . CCCC . XV .

Digitized by Google

NOTA

Questa versione fu eseguita nel villaggio di Sant Cugat del Vallés, presso Barcellona, nel 1429. Il ms. unico che appartenne a Gaspar J. Sánchez Muñoz insieme con alcuni libri della Biblioteca dell'antipapa Benedetto XIII, è ora in possesso del bibliofilo catalano signor Isidre Bonsoms. I nostri brani sono tolti dall'edizione recentemente pubblicata in Barcellona (1910) da Jaume Massò i Torrents, la quale fa parte della Bibliotheca Hispanica di New-York. A proposito di questo importante testo di lingua catalana si veda, fra gli altri, CAROLINA BROWN BOURLAND, Boccaccio and the Decameron in Castilian and Catalan literature in Revue Hispanique tomo XII; MENÉNDEZ PELAYO, Orígenes de la Novela Española, II, VII; FARINELLI, Note sulla fortuna del Boccaccio in Ispagna nell'età media, in Archiv für das Studium der neueren Sprachen und Literaturen, Braunschweig, 1905-1906; p. 100 e 110: NICOLAU D'OLWER. Apunts sobre l'influencia italiana en la prosa catalana in Estudis Universitaris Catalans II, 166 e 306.

R. D'A.

Digitized by Google

PN818
T42
no.34

JORNADA CINQUENA, NOVELLA NOVENA.

[Frederich dels Albericheș ama e no és amat, e en cortesia despenent torna pobre, e romanli un sol falcó, lo qual, no avent altra cosa, dóna a menjar a la sua dona qui lo vench visitar; la qual, açò sabent, mudada de pensament, lo pren per marit e · l fa rich].

Havia ja acabat de parlar Filomena, com la Reyna vehé que no · y restava a dir pus algú sinó ella e Dioneo qui per lo seu privilegi devia romanir derrer, ab alegra cara dix: « A mi de vuy més pertany de rahonar; e yo, molt cares dones, vehent que en part neguna semblant a la precedent istoria se ha dita, volentho vosaltres, diré volentera no solament perquè vosaltres conegau com la vostra gentilesa reposa en cor gentil, mas perquè aprengau de esser vosaltres mateixes llà on se cové donadores de vostres serveys, sens leixar esser a la fortuna guiadora vostra. La qual no discretament, mas axí com se avé desmoderadament, les demés voltes reguardona a cascuns ».

Devets saber que Domenech de Burguesa fo en la vostra ciutat, e és encara per ventura, hom de gran e de reverent auctoritat e de honesta vida, e per costums e per virtuts molt més que per noblesa de sanch molt car e de eterna fama entre vosaltres; e estant ja vell e ple de molts anys, moltes voltes de les coses passades ab alguns vehins e altres amichs se

569511

Digitized by Google

adelitava de rahonar, la qual cosa ell ab major e ab millor orde e ornat parlar que nengun altre hom ho sabia fer e dir. Lo qual havia acustumat, entre les altres coses, de recomptar que en Florença fo una volta un hom appellat Frederico de micer Philipo Alberigui, lo qual en fets d'armes e de cortesies era pus presat que nengun altre escuder de Toschana. Lo qual, axí com los més dels gentils homens acustumen, se enamorà d'una gentil dona appellada madona Johana, la qual en son temps floria en bellesa e en bondat més que alguna altra dona de Florença; e per conquistar la amor d'aquesta, continuament junyia e tornejava e feya tot fet d'armes e tots altres solaços que a un gentil hom se pertanguen ne pusca fer. E donava lo que havia e sens algun reteniment despenia ço del seu; mas ella, qui no menys honesta que bella era, de neguna de aquestes coses qui per ella·s feyen se curava, e ja menys de qui les feya. E despenent, donchs, Frederico, e alguna cosa no conquistant, axí com a necligent en sos bens, les sues riqueses mancaren, e aquest romas pobre, sens altra cosa esser-li romasa sinó una pocha cosa, ab possessions de la qual stretament vivia; e ultra açò un seu falcó, lo qual era dels millors que·s trobassen en lo mon. Perquè amant-la més que may e no parent-li que james pusqués viure en stat segons ell desijava, en un seu camp se·n anava tots jorns star; e aquí stant parava tots jorns a aucells, e sens solas de alguna persona prenia pacientment la sua pobretat, e aquella comportava al mills que podia. Estant axí Frederico en extrema pobresa, se sdevench que lo marit de madona Johana se enmalaltí, e vehent-se vehí de la mort, feu testament; e, axí, com aquell qui molt rich era, leixà hereu e molt poxant un seu fill qui en aquella sahó era ja granet, e

Digitized by Google

aprés d' aquell, si sens hereu legitim moria, lexava hereva madona Joana. E ordenat tots sos fets en aquesta manera, romas la dita dona jova e vidua, e, segons és usança de les dones de star un any en casa, ab aquest seu fill se · n anà en una sua possessió que havia en lo comtat de Florença, assats prop d' aquella de Frederico. Perquè se sdevench que, cassant aquest infant, ab Frederico se començà de amistançar, e delitant-se molt lo dit infant en aucells e en cans, vehent moltes voltes volar lo falcó de Frederico e plaent-li molt, stretament desijava de haver-lo; mas vehent la extrema necessitat, no · s gosava atrevir de demanar-lo · y, vehent que tant lo amava. E, stant axí, se avench que l' infant se enmalaltí de greu malaltia; de que la mara dolorosa molt, axí com aquella qui més no n' havia, e aquell amava tant com fer-se podia, e stant-li pres cascun dia no restava de confortar-lo, e fort sovent li demanava si era alguna cosa que ell desijas haver, pregant-lo que lo · y, digués, car si possibla era en lo mon de haver-la, ella la li hauria. E l' infant, hoynt tots dies aquestes profert·s, dix un die: « O mara mia, si vos feyeu que yo hagués lo bon falcó de Frederico, yo crech que prestament yo gorria ». E la dona, hoynt açò, prestament comensà a pensar en ço que a fer havia per haver lo dit falcó. E pensant que Frederico la havia amada longament e que may d'ella un sol sguard no havia hagut, dix entre sí: « E com trametré yo a demanar aquest falcó, qui, segons que yo hoig dir, es lo millor qui may volas en poder d'om? E, ultra acò, ab ço que aquest falcó pren, ell manté sa vida, e com seré yo axí desconexent que a un gentil hom al qual algun altre delit no ha romas sinó aquest, e que aquest li vulla tolre? » E, stant empatxada en sem-

Digitized by Google

blant pensament, posat que ella fos certa de haver-lo si · l demanava, axí com aquella qui no sabia que · s digués, no responia al fill alguna cosa; mas derrerament tant la vencé la amor del fill que per contentar-lo se dispongué en demanar-li, e dix: « Fill, conforte · t e pensa de gorir, que yo · t promet que la primera cosa que yo faré al matí si serà que yo iré per haver lo falcó de Frederico ». De la qual cosa lo fill, molt alegre, lo die mateix mostrà haver pres grau millorament. E la dona al matí següent pres una altra dona, en companyia de la qual, a manera d'un deport, se · n anà a la petita casa de Frederico, el qual, per ço com no era temps, no era anat aquell die a caça, ans era en un seu ort on feya lavorament. Lo qual, oynt que madona Johana lo demanava a la porta, se maravellà molt, e fort alegre correch. La qual, vehentlo venir, ab una honesta plasenteria se levà en peus, anant contra ell; la qual Frederico reverentment saludà, e apres de llurs salutacions, sient-se li dix: « Frederico, yo só venguda ací per restaurar-te del dan lo qual tu has ja hagut per mi amant-me més que mester no · t fora stat; e la restauració és aquesta que yo ab aquesta mia companyona ensemps só venguda domesticament dinar-me ab tu ». A la qual Frederico humilment respos: « Madona, negun dan me recorda haver may rebut de vós sinó tant de be que si neguna cosa valech, per la vostra valor e per la amor que portada vos he, me ve. E per cert aquesta vostra venguda és a mi pus cara que no fora si susara me fos donat [despendre] més que yo no he despès jamés fins ací, posat que siau venguda en pobre hostal ». E, dit açò, vergonyosament dins la sua casa la meté, e en lo seu jardí, no havent a qui fer-li tenir companyia, li dix: « Madona, pus que altra no

Digitized by Google

ych ha, aquesta bona dona, muller d'aquest lavorador meu, vos tindrà companyia, mentre yo iré a fer metre la taula ». Ell, ab tot que la sua pobretat era extrema, no s'era encara tant abondonat que ell hagués gosar de dir que fòra d'orde hagués despeses les sues riqueses tant que ell no hagués de què donar a menjar; mas aquell matí fo ventura que alguna cosa no trobava de qué pusqués honrar la dona, perquè molts d'altres per amor havia honrats, e faent ho ensercar e no trobant res, com a persona plena d'angustia e de treball, en si mateix malehint la sua fortuna a manera de hom fòra de seny, discorrentençà e enllà e no trobant-se ne diners ne penyora, essent ja la hora tarda e lo desig gran de poder-les honrar en la manera que ell volguera, e no volent-hi demanar algun altre sinó tant solament lo seu missatge qui li pensava del'ort, li correch en lo enteniment e als ulls el seu bon falcó, lo qual viu en una perxa en la sua sala. Perquè, no havent alre a qui recorrer, lo pres, e, trobant-lo que era gras e lo millor que may fos, pensà que aquesta era digna vianda per a tal dona. E per ço, sens pus pensar, tirant-li lo coll, a una sua infanta lo donà e prestament lo feu plomar e aparellar e metre en un ast, fahent-lo rostir diligentment. E mesa la taula ab tovalles molt blanques, de les quals havia encara algunes, ab alegra cara tornà a la dona en lo jardí e dix: « Madona Johana, lo dinar qui per aquesta jornada s'és pogut aparellar és ja aparellat ». E la dona, levant-se ab la sua conpanyia, anà a taula ensemps ab Frederico, sens saber què menjaven, la qual ab sobirana diligencia fo servida; e menjat lo bon falcó e levats de taula, ab plasents rahonaments, parent a la dona que fos temps per dir ço perquè venguda hi era, així benignament com pusqué envert Frederico

Digitized by Google

comensà a parlar: « Frederico, si recorda a tu de la tua passada vida e de la mia honestat, la qual per ventura tu has reputada a duresa e a crueltat, yo no dubte punt que tu no ·t degues maravellar de la mia presumpció com sentes allò perquè principalment só venguda ací; mas si tu haguesses haguts fills per los quals poguesses conexer quanta és la amor que hom los porta, yo só certa que en part tu m'hauries per scusada. E com tu no ·n hages e yo ·n haja hu, no puch fugir a la ley de les altres mares; la qual força seguint-la, me cové ultra la voluntat mia demanar a tu un do lo qual yo scé que sobiranament t' és car, e és rahó per ço com no has altre delit ne alguu altre deport e neguna consolació te ha lexada la tua extrema fortuna; e aquest do que yo ·t deman és lo teu falcó, del qual lo meu fill és així fort envejat que si yo no lo ·y aport yo he paor que ell no pijor tan fort en la sua malaltia que ha, que no li ·n seguesca cas perquè ·l perde. E per ço ·t prech, e no per la amor que tu m'aportes, per la qual tu no m'est tingut de res, mas per la noblesa en la qual en usar de cortesia est major que negun altre, me amostres que degue plaure donar-lo ·m per ço que yo per aquest do pusca dir que has tornat de mort a vida mon fill e per açò te sia tots temps obligada ». Frederico, hoynt açò que la dona demanava, e sentint que servir no la ·n podia per ço com lo ·y havia donat a menjar, comensà en presencia sua a plorar abans que paraula neguna pogués respondre. La qual cosa la dona cregué que fes per dolor com havia a partir de sci lo seu falcó, e pensant en açò, fo en punt de dir que no ·l volia; mas pur tenint-se, sperà apres del plant la resposta de Frederico, lo qual dix així: « Madona, depuys que a Deu plagué que yo metés la mia amor en vós, en

Digitized by Google

assau coses se és mostrada la fortuna esser contraria a mi. E per ço · m só d' ella sobiranament dolgut ara, mas totes me son stades leugeres en sguard del turment que dóna al present, perquè no crech haver jamés pau ab ella com pens que vós, qui en la mia pobra casa sou venguda, qui com era richa jamés vos hi plagué venir, e que ara volguessets de mi un petit do, e ella haja romput que yo donar no · l vos pusca. E per ço com açò no pot esser, vos diré breument que com yo viu vostra benignitat era tanta que · us pleya dinar ab mi, havent yo sguard a la vostra excellencia e a la vostra valor, pensí que era digna cosa que pus la vostra persona me feya tanta de gracia e de mercè que venia en casa mia, que ab la pus cara vianda que yo havia segons la mia possibilitat yo us degués honrar; car si yo · us donas de les viandes qui comunament se donen, no · us donara ço qui a vós se pertanyia; e per ço, recordant-me del falcó que · m demanau e de la sua bondat, lo reputí digna vianda vostra, e en aquella manera vuy lo haveu hagut davant vós en vostre plat, lo qual propriament havia collocat en lo loch on merexia star. Mas ara, com veig que en altra manera lo desijau, me és axí gran dol com servir no · us ne puch, que may crech que consolar no me · n poré ». E, dit açò, les plomes e los peus e lo bech li feu lançar al devant. La qual cosa vehent e oynt la dona, primerament lo blasmà com per donar a menjar a una dona havia mort un tal falcó, e puys de la granesa del seu cor e de la sua libertat, la qual la pobretat no havia poscuda ne podia retenir, (e) en si mateixa se maravellà. E romasa fòra de la sperança de haver lo falcó, e per aquell de la salut del fill entrada e[n] esmay, e regraciant a Frederico la honor que feta li havia e lo seu

Digitized by Google

bon voler, tota malancoliosa se·n partí e tornase · n al fill. Lo qual, per malancolia com lo falcó haver no havia poscut e per la malaltia que avia, no passà molts dies que ell ab gran dolor de la mara passà d'aquesta vida. La qual, aprés que de amargor e de làgrimes fo stancada e romasa encara jova e molt richa, moltes voltes fo destreta per sos frares que prengués marit. Lo qual may no havia volgut pendre, e vehent-se molt prexenulada per sos amichs e recordant-se de la valor de Frederico e de la sua magnificencia, e derrerament de ço que havia fet de auciure un falcó semblant com aquell era per fer onor a ella, dix a sos germans: « Yo volentera, si a vosaltres pleya, sens maridar-me romandria; mas pus axí voleu que yo prengue marit, per cert yo no·n podré may si yo no he Frederico de Ghalberichi ». A la qual los frares, fahent-se befa de ella, digueren: « Folla, què és açò que tu dius, com vols tu a ell qui no ha cosa al mon? ». Al qual ella respos: « Frares meus, axò scé yo be que és axí com vosaltres dieu, mas yo am més hom qui fretureig de riquesa, que riquesa qui fretureig de hom ». Los frares, hoynt la voluntat de la germana e conexent Frederico de molt temps passat, posat que fos pobre, ab tota la sua riquesa la li donaren. Lo qual, com semblant dona e que tan havia amada se viu per muller, e ultra açò ab tan gran riquesa, ab gran alegria visqué aprés tot lo temps de sa vida.

JORNADA SISENA, NOVELLA QUARTA.

[Chichibio, coch de Currat Gianfigliazzi, ab una presta paraula a la sua salut, la ira de Currat torna en rialla e escapa de la mala

Digitized by Google

ventura que li era estat menaçada de Currat].

Ja callava Laureta, com de tots sobiranament era stada loada madona Nonna, com la reyna comandà a Neyphile que seguís; la qual dix: « Posat, amoroses dones, que l'enginy humanal haja proveit en moltes e prestes e profitoses e belles paraules, segons los accidents a parladores, ha la fortuna, algunes voltes, ajudat de paraules vengudes sobre la llur lenga, e soptosament, de aquelles (posat) que may en ànima reposada per l'oditor no seria sabut trobar; [la qual cosa] yo per la mia novella vos entén a mostrar ».

Curado, ciutedà nostro, axí com molts de vosaltres haveu poscut veure e entendre, ha viscut en vida honorosa, tinent tots temps cans e ocells, delitant-se continuament en llurs obres. Mas jequiscam star al present les altres coses e sapiats que un jorn, ab un seu falcó, ell hach presa una grua, e, aquella morta, vehent la grassa e jova, la tramès a un seu coch, lo qual era appellat Sisibio, hom venecià, trametent-li a dir que per a sopar la apparellas. E Sisibio, axí com aquell qui era novell en l'art, e parech-ho be, encunsà la grua e, metent-la al foch, ab diligencia la comensà a coure. La qual com fos ja prop de cuyta e vinent-ne gran odor, se sdevench que una joveneta de la encontrada, la qual era appellada Bruneta, de la qual Sisibio era fort enamorat, entrà en la cuyna e sentí la odor de la grua e, vehent-la, pregà carament a Sisibio que li · n donas una cuxa. E Sisibio respos en cantant: « Vós no la haureu de mi, dona Bruneta; vós no la haureu de mi ». De què la dona Bruneta un poc torbada, li dix: « En fe de Deu, si tu no me · n dones, tu no hauras de mi mai cosa qui · t placia ». E a la fi entre ells

Digitized by Google

foren moltes noves, aytant que Sisibio, per no barallar-se ab la sua dona, tolta una de les cuxes a la grua, la li donà. E vengut Curado a sopar ab alguns convidants, meteren la grua devant ells sens cuxa. E Currado, maravellant-se · n, feu cridar Sisibio, e demanà(nt)-li què s'era feta l'altra cuxa de la grua. Al qual lo venecià respòs: « Mossenyer, les grues no han sinó una cuxa e una cama ». Al qual Curado dix: « Jo no viu may grua sinó aquesta qui no hagués sinó una cuxa ». Sisibvio, seguint sa oppinió, dix: « Mossenyer, axí és com vos dich, e si vós ho voleu veure yo · us ho mostraré de les vives ». Curado, per amor dels forasters qui ab ell sopaven, per no fer ramor, no volch contradir a Sisibio, sinó que li dix: « Pus que tu dius que · m faras veure de les vives, ço que yo may no viu ni hoyí dir que axí fos, yo · u vull veure demà dematí, e si axí és, yo · n son content. Mas yo · t jur sus lo cors de Jhesuchrist que, si lo contrari és, jo · t faré encunsar en tal manera que tu ab ton dan te recordaras tots temps del meu nom ». E, fehent fi aquella nit a les paraules, lo matí següent, com lo jorn fo vengut, Curado, a qui per lo durmir la ira no era passada, ans encara tot desficiós [se levà e] comandà que los cavalls li fossen amenats; e feu muntar Sisibio sobre un rossí e ensemps ab ell se · n anà enverç una flumayre, a la riba de la qual tots temps solen star als matins moltes grues e pensà que aquí al menys se veuria tost qui havia mentit. E Sisibio, vehent que encara durava la ira de Curado e que li covenia fer prova de la sua falcia, no sabent com ho pogués fer, cavalcava aprés de Curado ab la major pahor del mon, e volentera, si hagués poscut, fóra fugit. Mas no podent, guardava adés devant, adés detras, creyent ue tot quant veye fossen grues qui sti-

Digitized by Google

guessen ab dos peus; e aprés poch, ells pervengueren a la riba de la flumaire, on ell, abans que algun altre, viu ben .xii. grues qui totes stigueren en un peu, segons acustumen de star com dormen. Perquè ell prestament los mostrà a Curado e dix: « Mossenyer, ara podets vós veure que yo anit vos diguí veritat que les grues no han sinó una cuxa e una cama. Però guardau aquelles qui allà son còm stan ». Curado, vehent-les, dix: « Spere · t que yo · t mostraré que lles n'an dues; e acostant-se en aquelles pus prop, cridà: ou, ou, ou; per los quals crits les grues posaren l'altra peu en terra, e apres d'alguns passos comensar[en] a fugir. E lavors Curado se girà a Sisibio e dix: « Que · t par, baccallar, par-te que n'hagen dues? ». Sibibio, quaix esmayat, no sabent ell mateix què fer, respon: « Mossenyer: hoc. Mas vós no cridas anit en aquella del tallador ou, ou, ou, car si · u haguesseu [fet], ella haguera tret l'altre peu e l'altra cuxa axí com han fet aquestes ». E, hoynt açò Curado, li plagué tant aquella resposta, que tota la sua ira se convertí en festa e en alegria. E dix: « Sisibio: tu has gran rahó, car axí ho devia fer ». E axí ab la sua prompta resposta cessà en la sua mala ventura e passificà la ira de son senyor.

JORNADA DESENA, NOVELLA SETENA.

Lo Rey en Pere d'Aragó, sentint la fervent amor de Liça, qui per amor de ell era enmalaltida, la conforta, e aprés fou guarida, la marida ab un bel jove, e ell besant-la, tots temps apres se apellà son cavaller.

Venguda era la Phiameta a la fi de la sua novella per la qual era stada molt loada la mag-

Digitized by Google

nificencia del rey Karlo, posat .que algunes qui aquí eren Gibillines no · l volguessen loar, com Pampinea hac per lo rey lo comandament, (e) començà: « Neguna savia persona, reduptables dones, seria qui no diqués ço que vosaltres diets del bon rey Karlo, sinó aquestes qui li volen mal per altre; mas per ço que a mi va per lo enteniment, una cosa no menys de loar que aquesta fo feta per un seu adversari en una nostra jovaneta florentina, la qual me plau de recomptar ».

En lo temps que · ls francesos foren gitats de Sicilia, era en Palerm un nostre florentì specier appellat Bernat Pusini, molt rich hom, lo qual d'una sua dona, sens pus, havia una filla molt bella e ja de edat de maridar. E stant lo rey en Pere d'Aragó senyor de la ylla de Sicilia, se feya en Palerm maravellosa festa ab los barons del rey e de la ylla. En la qual festa, fahent lo rey alguns fets d'armes a la cathalana, se sdevench que la filla de Bernat, lo nom de la qual era Lisa, d'una finestra on stava ab altres dones, vehent-li correr un cavall, li plagué tant que, una volta e altra reguardant-lo, meravellosament d'ell se enamorà. E cessada la festa e stant en casa del pare, en nenguna cosa podia pensar sinó en aquesta sua excellent e alta amor, e ço qui més la offenia era lo coneximent de la sua magnifica condició. La qual alguna sperança no li lexava pendre de alegra fi; mas gens perçò de amar lo rey no · s volia retraure, e per pahor de major anuig no havia ardiment de manifestar la celada amor. De la qual cosa jamés lo rey no s'apersebé ne · s curava de que ella, ultra ço que se · n podia estimar, portava intollerabla dolor. Per la qual cosa se sdevench que, crescent en ella continua amor e una malaycolia sobre altra ajustant, la bella donzella, pus no podent-ho sofferir, se enmalaltí, e evidentment d'un jorn

Digitized by Google

en altre axí · s fonia com lo sol fa a la neu.
E lo pare e la mara, dolorosos d'aquest acci- 44
dent, ab continuos conforts e ab metges e ab
medicines en ço que podien li ajudaven: mas
gens per ço ella com a desesperada havia elegit
de no voler pus viure. E sdevench-se que 48
offerint la mara tots sos plaers, li vench en
enteniment que abans que morir degués fer
sentir al rey la sua amor e lo seu preposit.
E per ço pregà lo pare que un jorn qui a ell 52
fos plasent li degués fer venir Minusio d'Areso.
Era en aquell temps Minusio d'Areso un fi e
molt abte cantador e sonador e aquell qui per
lo rey en Pere era molt volentera vist e hoyt; 56
lo qual avisà que la filla lo volgués per hoyr-
lo un poch sonar e cantar. Perquè, fahent-
lo · y dir, ell, qui molt plasent hom era, encon-
tinent vench a ella. E aprés (que) algun poch 60
ab una sua viola dolçament sonà alguna stam-
pida e puys cantà algunes cançons, les quals
a la amor de la donzella eren foch e flama, e
lla on ell la creya aconsolar la turmentava. 64
On aprés la donzella li dix que a ell sol, ab
licencia del pare, volia dir algunes quantes pa-
raules, perquè, quescú partínt-se · n, ella li dix:
« Minussio, yo he elegits tres per molt feels 68
guardadors d'un meu secret, creheut fermament
que tu ço que yo · t diré a alguna persona sinó
a aquella que yo · t diré no manifestaras jamay.
E apres que · t prech e · t deman en gracia 72
que de ço qui per tu serà possible de fer me
degues ajudar. Sapies certament, Minucio
meu, que lo jorn que nostron Senyor lo Rey
feu la gran festa yo · l viu en tant fort punt 76
que de la sua amor me só axí forment encesa
de un foch ardent que tant fort en la ànima
me es intrat que m'ha aportada en lo punt que
tu · m veus; e conexent yo quin mal es lo amor 80
qui per un Rey se cové sofferir e no podent-
lo · n traure, me diminuesch, e per menor dolor

Digitized by Google

he elegit de voler morir; e axi · u faré. Es
84 la veritat que yo ferament me · n anara desconsolada si primerament ell no · u sabés; e no sabent per qui tan be aquesta mia disposició li pusqués fer sentir com per tu, a tu la vull
88 cometre, e prech-te que no refus de fer-ho; e, com fet ho hauras, prech-te m'o fasses a saber per ço que pus aconsolada me · n fasses e · m desembolums d'aquesta pena ». E, dit açò plo-
92 rant, se callà. E hoyt açò Minucio, molt fo meravellat del gran gosar e amor d'aquesta, e del seu fer preposit desijant de remey a la sua pena, li ocorrech soptosament en lo seu ente-
96 niment com la podia servir, e dix: « Lisa, yo t'oblich la mia fe, la qual viu segura que may enganada no te · n trobaras. E aprés, lohante de axí alta empresa com te has mesa en lo
100 enteniment de axí magnifich senyor, te offir la mia ajuda, prometent-te obrar en tots fets ans que pas lo terç jorn, tant que · t crech aportar novelles qui sobiranament te seran cares, e
104 per no perdre temps vull anar encontinent a comensar aquells ». E Lisa, d'açò tornant-lo pregar de cap (e) lo promès de confortar-se e · l licencià. E Minucio partint-se de Lisa,
108 encontinent trobà un gran son amich de Sena molt gran trobador en la gaya sciencia, e ab grans prechs lo amonestà que li fes una cançó, la qual cançó Minucio prestament entonà d'un
112 sò suau e piados, segons la materia de que · l requeria. E al terç dia se · n anà a Cort, stant encara lo rey en Pere a menjar. Al qual fo dit que cantas alguna cosa ab la sua viula, ab
116 la qual començà a cantar e sonar axí dolçament aquest sò, que tots quants eren en la reyal sala staven en manera que parien homens ahombrats, axí staven quets e sospesos
120 per scoltar; e lo rey poch menys que · ls altres. E havent Minucio lo seu cant acabat, lo rey li demanà d'on tal cançò havia haguda que may

Digitized by Google

pus cantar no habia hoyda. « Senyor, dix Minucio, no ha encara tres jorns que les paraules e lo sò és stat tot fet ». E lo rey, desijos de saber-ho, levades les taules, lo feu entrar en la cambra, on Minucio ordenadament tot ço que per la donzella li era stat dit li comptà. De que lo rey feu gran festa e solaç. E, loant molt la donzella, dix que de semblant donzella devia hom haver compassió; perquè · l pregava que de sa part anas a la donzella e la confortas e li digués que sens nenguna falla lo die mateix, poch abans del vespre, ell la vindria a visitar. Minucio, sobiranament alegre de portar axí plasent novella a la donzella, sens aturar-se, ab la sua viula se · n anà a casa sua e, ab ella sola parlant, tot ço qui era stat li recomptà. E aprés la cançó cantà ab la sua viula. De la qual cosa la donzella fo tant alegra e tant contenta que encontinent, sens algun treball haver, apparech molt gran senyal de la sua sanitat, e al gran desig, sens saber o presumir algú de casa què era, començà a sperar la hora en la qual devia veure lo seu senyor. E lo Rey, lo qual liberal e benigne senyor era, havent despuys moltes voltes pensat en les coses que hoydes havia de Minucio, e conexent obtimament la donzella e la sua bellesa, tant més sdevench tendrament pus piados d'ella; e envert lo capvespre muntà a cavall, fahent semblant d'anar solaçant, e pervench lla on era la casa de Bernat lo specier, on feu demanar que li obrissin un bel jardí lo qual lo specier havia; e en aquell devallà, on, apres hagueren de variables coses parlat, demanà a Bernat què era de la sua filla e si encara la havia maridada. Al qual Bernat respos: « Senyor, no és encara maridada, ans és stada e és encara fort malalta; és la veritat que de nonaençà es meravellosament millorada ». E, hoyt açó, lo rey entès encontinent ço que

Digitized by Google

aquest millorament volia dir e dix: « En bona
164 fe gran dan seria que encara fos tolta al mon
axí bella cosa com és ta filla: nosaltres la vo-
lem venir a visitar ». E, dit açò, ensemps
ab Bernat e ab dos companyons se·n anà en la
168 cambra de la donzella; on, com fo dintre, se
acostà al lit al qual la donzella geya, la qual
un poch sollevada stava per lo desig en que
l'esperava, e, prenent-la per la ma, dix: « Don-
172 zella, que vol dir açò que vós, qui deurieu dar
confort a les altres, vos deixau desconfortar e
haver mal? Nós vos volem pregar que·us pla-
cia per amor de nós de confortar-vos en ma-
176 nera que vós siau tost guarida ». E la don-
zella, sentint-se tocar en las mans per aquell
al qual sobre totes les coses del mon amava,
posat que ella algun poch de vergonya hagues
180 encara, pus sentia tant gran plaer en si com
si fos en Paradís; e axí com poch li respos:
« Senyor meu, lo meu voler es posat sota gran
força e és de molt fexuch pes, lo qual es oc-
184 casió de aquesta mia malaltia, de la qual vós
ab la vostra bona mercè me veureu tost de-
lliurada ». Sol lo rey entenia lo cubert par-
lar de aquesta, e on més anava per molt més
188 la reputava e moltes voltes en si mateix ma-
lahí qui de tal hom la havia feta filla. E,
aprés que un poch hach ab ella stat e la hac
un poch confortada, se·n partí. Aquesta hu-
192 manitat del Rey fo molt loada e en gran honor
fo atribuida al specier e a la sua filla, la qual
romas tant contenta com alguna altra dona
pusqués esser del seu amant jamay; e, ajudada
196 de millor speransa, en pochs dies fo gorida e
tornada pus bella que may no era stada. Mas
aprés fo gorida, havent lo rey ab la reyna de-
liberat quin merit li devia retre de tanta amor,
200 muntà un jorn a cavall e ab molts de sos ba-
rons se·n anà a casa del specier. E la sua
filla venguda aquí, la Reyna, ab moltes altres

Digitized by Google

dones e la donzella entre elles rebuda, comensaren meravellosa festa, on aprés poch star lo rey, ensemps ab la reyna, cridada Lisa, le dix: « Valerosa donzella, la gran amor que · ns haveu aportata vos ha de nós gran honor inpetrada, de la qual nós volem que per amor de nós vós siau contenta. E la honor és aquesta: que com açò sia cosa que vos siau en edat de pendre marit, nós volem que prengau aquell que nós vos volrem dar per marit, no contrestant que tots temps per vostre cavaller me vull appellar sens pus voler de vós sino un sol besar ». La donzella, envergonyida, tota vermella, en la sua cara fahent seu lo plaer del rey, ab baixa veu li respòs: « Senyor meu, yo só molt certa que si era sabut per la gent que yo · m fos enamorada de vós, la gent me · n reputaria per horada, crehent força que a mi fos exit de esment que yo la mia condició ne la vostra no haja coneguda; mas axí com Deu sab lo cor dels mortals, veu e coneix que yo la hora que vos primerament conegui me plagués tant que la abstinencia no fo en mi. E coneguí vós esser rey e yo filla de Bernat lo specier, e que a mi mal se convenia que en axí alt loch degués dreçar la honor de la mia ànima; mas axí com vós molt millor conexeu de mi, negú segons deguda elecció se enamora mas segons lo apetit e lo plaer. A les quals leys moltes voltes pensaren les mies forses, e no podent contradir vos amí, vos am e · us amaré sempre. E és ver que com yo · m sentí esser presa de la vostra amor, axí · m disponguí del tot de fer totstemps del vostre voler meu; e per ço no tant solament faré açò de pendre volentera marit e de haver car aquell al qual a vós plaurà de donar-me qui ma honor sia, ans encara si vós me deyeu que yo stigués en un foch, crehent-vos-ne complaure, a mi seria sobiran delit per poder haver un Rey per ca-

Digitized by Google

valler, en la qual cosa vós sabeu quant s'i
244 cové, però en açò pus no responch. En lo
besar que sol de la mia [amor] voleu, sens
licencia de madona la Reyna, [no · l vos daré
e] prech Deu que per mi vos reta la gracia
248 e lo merit que · n mereixeu, car yo no · u he
merescut ». A la Reyna plagué molt la
resposta de la donzella, e, contenta d' açò
que fer entenia, feu appellar un gentil hom,
252 mas pobre, lo qual havia nom Pardicone, e,
metent-li certs anells en la ma, li feu sposar
Lissa. A la qual encontinent lo Rey, ultra
moltes joyes que ell e la Reyna a la donzella
256 donaren, [li donà] Casalú e Calata dues belles
viles e molt fructificants, dient: « Açò · t do-
nam nosaltres per dot de la donzella, e, ço que
volrem donar a tu tu t'ho veuras en lo temps
260 sdevenidor ». E, dit açò, girant-se a la don-
zella, dix: « Ara volem nós pendre de vós a-
quell fruyt qui de la vostra amor desijam pen-
dre ». E, prenint-li lo cap ab abdues les
264 mans, la besà al front. E Pardicone e lo
pare e la mara de Lisa e ella per semblant
molt contents, feren molt gran festa e mara-
velloses noces segons que molts afermen. E
268 lo Rey molt be servà a la donzella lo conven-
gut, e per ço, mentre visqué, tots temps se
appellà son cavaller, e may en negun fet d'ar-
mes anà que altra ensenya aportas sinó aquella
272 que la donzella li trametia. E axí adonchs
obrant-se prengueren les ànimes dels següents
per dar materia de ben obrar e la fama atre-
me[nt] se conquistà. A la qual cosa pochs
276 vuy o no algú son regidors del' enteniment,
ans de senyors són tornats lops e cruels tirants.

Digitized by Google

GLOSSARIO

Ab *con.*
abans *prima.*
abte *atto.*
acabat *finito, terminato.*
aci *quà.*
açò, axò *ciò.*
acostant *avvicinando.*
acustumen *usano, sogliono,* acustumat *abituato, usato.*
adés, ara *adesso, ora.*
ahombrats *attoniti.*
ajudaven *aiutavano.*
allà *là, colà.*
allò *quello.*
al mills *il meglio.*
alre *altro.*
amargor *amarezza.*
amenats *menati.*
amistançar *dimesticare, far amicizia.*
amonestà *ammonì.*
anà *andò,* anara *andrei,* anas *andasse,* anat *andato.*
anit *iersera.*
ans *prima, se non,* ans encara *senon, piuttosto.*
anuig *noia.*
apersebé *si accorse.*
apparech *apparve.*
app-, aparellar *apparecchiare,* aparellas *apparecchiasse,* aparellat *apparecchiato.*
aprengau *apprendiate.*
aprés *appresso, dopo.*
aquell *quello.*
ara *v.* ades.
ast *spiedo*
atrevir-se *azzardarsi.*
aturar-se *fermarsi.*
auciure *uccidere.*
avia *v.* he.
avench(se) *avenne.*
axi *così.*
aytant *tanto.*

baccallar *uomo vile.*
baixa *bassa.*
barallar-se *bisticciarsi.*
besar *baciare,* besà *baciò,* besant *bacìando.*
blasmà *biasimò.*

Caça *caccia,* caça-, cassant *cacciando.*
callava *taceva,* callà *tacque.*
cama *gamba.*
car *perchè, poichè.*
cara *viso, volto.*
cassant *v.* caça.
ciutedà *cittadino.*
ço *ciò, quello.*
com *come, quando.*
començà *cominciò,* començaren *cominciarono.*
complaure *compiacere.*
comptà *raccontò.*
coneixer *conoscere,* coneix *conosce,* conegui *conobbi,* conegau *conosciate,* coneixent *conoscendo.*

Digitized by Google

coneximent *conoscimento.*
correch *corse.*
cors *corpo.*
coure *cuocere.*
cové *conviene, bisogna.*
crech *credo,* creya *credeva,* cregué *credette,* creyent *credendo.*
crexent *crescendo.*
cridar *chiamare, gridare,* cridas *gridaste,* crida *chiamata.*
cubert *coperto, celato.*
cuyna *cucina.*
cuyta *cotta.*
cuxa *coscia.*

degue, degues *debba,* degués *dovesse.*
deixau *lasciate.*
demà *domani.*
demanar *domandare, chiedere,* demanar-lo · y *domandarglielo,* demanau *domandate,* demanava *domandava.*
demés *altre.*
derrer *ultimo.*
derrerament *ultimamente.*
desconoxent *sconoscente.*
desembolums *liberi.*
desficiós *fastidioso, impaziente.*
desig *desiderio.*
desijau *desiderate,* desijava *desiderava,* desijas *desiderasse,* desijant *desiderando.*
desijos *desideroso.*
despenia *spendeva,* despenent *spendendo,* despés *speso.*
depuys *poscia, dopo che.*
destreta *costretta.*
detras *dietro.*
devallà *scese, smontò.*
devant *innanzi, avanti.*
devia *doveva,* deurieu *dovreste.*
diminuesch *diminuisco.*
dinar *desinare, pranzare.*
dins *dentro.*
disponguí *disposi.*
dius *dici,* dieu, -ets *dite,* digui *dissi,* dix *disse,* digués *dicesse,* dit *detto.*
do *dono.*
dolgut *doluto, lagnato.*
dóna *da,* donas *dai, doni,* donam *diamo,* donen *dànno,* donà *diede,* donara *donerei,* donás *donasse.*
dos *due.*
dormen *dormono.*
dupte *dubito.*

elegit *eletto.*
ell *lui, egli,* ells *loro, essi.*
empatxada *impacciata.*
ençà *quà.*
encesa *accesa.*
encunsà *acconciò.*
enginy *ingegno.*
enllà *là.*
enmalalti *infermò,* enmalaltida *inferma.*
ensemps *insieme.*
ensercar *cercare.*
entendre *capire, udire, intendere,* enten *intendo,* entenia *intendeva,* entès *intese.*
enteniment *penstero.*
entre *fra.*
envejat *invaghito.*
envers -erç, ert *verso.*
escapa *scampa.*
esmayat *sbigottito.*
esment *mente.*
esperar *aspettare.*
esser *essere,* só *sono,* és *è,* sou *siete,* era *era, fosse,* fo, fou *fu,* seran *saranno,* siau *siate,* fos

Digitized by Google

fosse, fossen *fossero*, fóra, seria *sarebbe*
estigués *fossi, dimorassi v.* stigueren.

falsia *falsità, menzogna.*
fer *fare*, feya *faceva*, feyeu *facevate*, feyen *facevano*, feu *fece*, farè *farò*, faras *farai*, fes *facesse*, fahent, feh- *facendo*, fet, -ta, -ts *fatto*, *-tta*, *-tti.*
fexuch *pesante.*
flumayre *fiumana, fiume.*
folla *sciocca.*
fonia *consumava.*
fòra *fuori.*
fòra de seny *fuor di sé.*
fort *molto.*
frares *fratelli.*
fretureig *abbia bisogno.*

geia *giaceva.*
gens *niente.*
germana, ns *sorella, fratelli.*
girà (se) *si rivolse.*
gitats *cacciati.*
gorria *guarirei.*
gosar *osare*, gosava *osava.*
granet *grandicello.*
granesa *grandezza.*
greu *grave.*
guardau *guardate, riguardate.*

he *ho*, ha *ha, è*, avia *aveva*, hac *ebbe*, hagueren *ebbero*, hauras *avrai*, haureu *avrete*, haja *abbia*, hagen *abbiano*, hagués, haguesses *avessi*, haguessen *avessero*, *avevano*, hauries *avresti*, haguera *avrebbe*, hagut *avuto.*
hereu *erede.*
ho *lo.*
hoc *sì.*
honorosa *onorata, cavalleresca.*
horada *matta.*
hostal *albergo, casa.*
hoig *odo*, hoyí *udii*, hoynt *udendo*, hoyt, -yda, -ydes *udito*, *-ta*, *-te.*

infant *ragazzo, garzoncello*, infanta *fantesca.*
iré *andrò.*

jardí *giardino.*
jequiscam *lasciamo.*
jova *giovane*, joveneta *giovinetta.*
junyia *armeggiava.*
jur *giuro.*

lançar *gettare.*
lavors *allora, laonde.*
leixar *lasciare*, lexava *lasciava*, leixà *lasciò*, leixada *lasciata.*
levà *alzò*, levant *alzando*, levats, -ades *alzati, -te, levate.*
ley, -s *legge, -ggi.*
li *gli, le.*
Llurs *loro.*
loan, lohant *lodando.*
loch *luogo.*

malahì *maledisse*, malehint *maledicendo.*
manté *mantiene.*
mara, -res *madre, -dri.*
maravellà *meravigliò.*
mateix, -xes *stesso*, *-sse*, *medesimo, -me.*

Digitized by Google

menjar *mangiare*, menjaven *mangiavano*, menjat *mangiato*.
menys *meno*.
mereixeu *meritate*, meresc ut *meritato*.
més *più*.
mester (esser) *abbisognare*.
meté *mise*, *condusse*. meteren *misero*, metes *mettesse*, *ponesse*, metent *mettendo*.
metge *medico*.
missatge *Boccaccio: lavoratore*.
mort *ucciso*.
muller *moglie*.

nit *sera*, *notte*.
noves *novità*.

oblich *obbligo*.
obrar *operare*, *fare*.
obrissin *aprissero*.
ocorrech *occorse*.
offenia *offendeva*.
offir *offro*.
on *dove*.
oynt *v*. hoynt.

pahor, paor *paura*.
pare *padre*.
parien *parevano*, parech *parve*.
pas *passi*.
passificà *pacificò*.
pau *pace*.
pendre *prendere*, prengueren *presero*, prengue *prenda*, prengau *prendiate*, prengues *prendesse*.
pensament *pensiero*.
pensi *pensai*, *reputai*.
penyora *pegno*.
per semblant *altresì*.
pertanyia *apparteneva*.
pervench *pervenne*, pervengueren *pervennero*.
perxa *stanga*.
petit *piccolo*.
peu *piede*.
pijor *aggravi*.
plaer *piacere*.
plant *pianto*.
plaure *piacere*, plau *piace*, pleya *piaceva*, plagué *piacque*, plaurà *piacerà*, placia *piaccia*, plagues *piaceste*, *piacesse*, plaent *piacendo*.
plasent *piacevole*.
plasenteria *piacevolezza*.
plo *pieno*.
plomar *spennacchiare*.
plomes *penne*.
plorar *piangere*, plorant *piangendo*.
pobre *povero*.
pobresa *povertà*.
poder *potere*, puch *posso*, podets *potete*, podia *poteva*, pusqué, poch *potè*, podré, poré *potrò*, pusca *possa*, pogués, pusqués *potesse*, poguesses *potessi*, podent *potendo*, pogut, poscut *potuto*.
posat, posat que *quantunque*, *poichè*.
prech *prego*.
prechs *prieghi*, *supplichc*.
preposit *proponimento*.
pres *prese*.
presat *pregiato*.
prexenulada *annoiata*, *infestata*.
profitoses *utili*.
prop *presso*, *vicino*.
proveit *prestato*.
pus *più*.
pus, pusquè *poichè*, *pure*.
puys *poi*.

Digitized by Google

rahó *ragione.*
rahonar *ragionare.*
rebut, -uda *ricevuto, -ta.*
recomptà *raccontò.*
remey *rimedio.*
reputaria *reputerebbe.*
res *niente, cosa.*
responch *rispondo*, respon *risponde*, responia *rispondeva*, respos *rispose.*
restauració *ristoro.*
reta *rendita.*
retenlment *ritegno.*
retre *rendere.*
rialla *risata.*
romanir *rimanere*, roman *rimane*, romas *rimase, restò*, romandria *rimarrei*, romasa *rimasta.*
romput *rotto*,
rossí *ronzino.*

saber *sapere*, scé *so*, sabeu *sapete*, sabia *sapeva*, sapies *sappia*, sabes *sapesse*, sabent *sapendo.*
sahó (en aquella) *in quell'epoca, allora.*
sdevench, avench (se) *avvenne, divenne.*
sdevenidor *avvenire.*
segons *secondo.*
seguesca *segua.*
semblant *somigliante, tale.*
sens *senza.*
sentes *senta.*
senyal *segno.*
senyor *signore.*
serveys *servigi.*
seu *suo.*
sguard *sguardo, riguardo, rispetto.*
sient *sedendo.*
sò *suono.*
sobtosament *subitamente,*
solaç *sollazzo.*
solaçant *sollazzando.*
solen *sogliono.*
sopar *cenare*, soparen *cenavano.*
sovent *spesso.*
specier *speziale.*
stigueren *stessero*, stiguessen *stettero*, stavano *dimoravano.*
susara *adesso, Boccaccio: da capo.*

tallador *piatto, vassoio, tagliere.*
tindrà *terrà, avrà*, tingut *tenuto, avuto.*
torna *volge.*
tovalles *tovaglie.*
trames *trasmise, mandò*, trametent *trasmettendo.*
traure *cacciare.*
treball *lavoro, angoscia.*

u, ho, *lo.*
ulls *occhi.*
us, vos, *vi.*

valech *valse.*
vehins *vicini.*
ve *viene*, vench *venne*, vindria *verrebbe*, vivengut, -uda, *venuto, -ta.*
vell *vecchio.*
vensé *vinse.*
veu *voce.*
veure *vedere*, veig *vedo*, veus *vedi*, veu *vede*, veye *vedeva*, viu *vidi*, vehé *vide*, veureu *vedrete*, veuria *vedrebbe*, vehent *vedendo.*
vianda *vivanda,*

Digitized by Google

visqué *visse*, viscut *vissuto*.
volas *volasse*.
vull *voglio*, vols *vuoi*, volem *vogliamo*, voleu *volete*, volen *vogliono*, volia *voleva*, volch *volle*, volrem *vorremo*, vulla *voglia*, volés *volesse*, volguera *vorrei, -ebbe*, *voleva*, volguessets *vorreste*, volguessen *volessero*.
vuy *oggi*.

y *vi*.
ych *vi, quì*.
ylla *isola*.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

ERMANNO LOESCHER &
(W. REGENBERG) — *ROMA.*

Della medesima collezione sono pubbli

1. Il Proemio del Marchese di Santillana. *Second*
zione . . . . . Ce
2. Lusiada de Luis de Camões. Estratti dal Cant
con un sunto di tutto il poema . . L.
3. Poesie in lingua d'oc e in lingua d'oïl allega
Dante nel De Vulgari Eloquentia, preme
testo delle allegazioni dantesche. *Terza*
zione . . . . . Ce
4. Il Boecis Provenzale con glossario, per A. Bos
Seconda edizione . . . . . Ce
5. Poesie di Jaufre Rudel. *Seconda edizione con a*
dice . . . . . Ce
6. La lettera epica di Rambaldo de Vaqueiras, p
Cresoini . . . . . Ce
7-9. Poema del Cid, brani scelti da M. Pelaez. Car
II, III, *seconda edizione*, Ciascuno . Ce
10. Glossario del Poema del Cid, per Francesco
vidio. *Ristampa*. . . . . Ce
11. L'Appendix Probi e il Glossarietto latino-grec
papiro Sault. *Seconda edizione* . . Ce
12. Francese antico: Romanze, Pastorelle, Lai, Car
Ballate. *Seconda edizione* . . . Ce
13. Francese antico: Racconti della quarta cr
tratti da R. de Clary e J. de Vilehardoin
V. De Bartholomæis . . . . . Ce
14. Francese antico: L'episodio del Lancelot rico
da Dante, Inf. V, 127-137 . . . . Ce
15. Poesie del re Giovanni . . . . . Ce
16. Insegnamenti pe' giullari di Giraut de Cabrei
Giraut de Calanson e di Bertran de Par
Roergue, per V. De Bartholomæis . Ce
17. El Ingenioso Hidalgo Don Quixote de la Manc
Miguel de Cervántes Saavedra. Brani sce
L. Bacci . . . . . Ce
18. Poesie Provenzali di Trovadori Italiani . Ce
19. Dai Poeti Antichi Perugini del Cod. già Barber
130, ora Vat. 4036, per E. Monaci . . Ce
20. Poesie Provenzali di Guglielmo IX conte di Po
per A. Jeanroy . . . . . Ce
21. La vida de Lazarillo de Tormes, y de sus for
y aduersidades. Brani scelti per E. Mele. Ce
22. Mireio di Federico Mistral. Canto I . . Ce
23. Libro de buen amor de J. Ruiz de Hita. Brani
da M. Pelaez . . . . . L.
24. Commedie di Hrotsvit. Brani scelti da F. Er
Ce
25. Carte basso-latine della Spagna e del Portoga
cura di E. Monaci . . . . . Ce
26. Il pellegrinaggio di Carlomagno in ant. fr.
scelti e glossario per A. Bacciarello . Ce
27. Roman de la Rose ou de Guillaume de Dole.
e brani scelti per V. De Angelis. . Ce
28. La Elegia de Jorge Manrique con glossario a
di R. Palmieri . . . . . Ce
29. L'Assedio di Zamora. Estratti e glossario per
laez . . . . . L.
30. Lo Donatz Proensals e Las Razos de trobar. Es
per E. Monaci . . . . . Ce
31. Las Flors del gay saber estiers dichas las Ley
mors. Estratti a cura di E. Monaci . Ce
32. Dal Perceval di Chr. de Troyes. Estratto a cu
E. Monaci . . . . . Ce
33. Lope de Vega: Arte nuevo de hacer comedias a
di C. Guerrieri Crocetti . . . . Ce

Prezzo del presente fascicolo: Cen

Digitized by Google

Photomount
Pamphlet
Binder
Gaylord Bros.
Makers
Syracuse, N. Y.
PAT. JAN 21, 1908

14 DAY USE
RETURN TO DESK FROM WHICH BORROWED

LOAN DEPT.

This book is due on the last date stamped below, or on the date to which renewed.
Renewed books are subject to immediate recall.

JUL 11 1967 94

LD 21A–60m-2,'67
(H241s10)476B

General Library
University of California
Berkeley

Digitized by Google